



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰσθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσεις, * (συνέχ.) — Πέτρον Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσεις Π. Σ. (συνέχεια). — Léon de Tinseau: Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ προπληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόε

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΑ'

Διηυθύνθησαν πρὸς τὰ βουλευτάρτα. Καθ' ὄδον, ὁ Λαυρέντιος ἐστράφη πολλάκις προσποιούμενος ἀνησυχίαν.

— Τί εἶνε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Τίποτε. Παρετήρουν μήπως μὰς ἀκολουθοῦν. Ἄς ταχύνωμεν τὸ βῆμα.

Ἀφίχθέντες εἰς τὸ βουλευτάρτον ἐστράφησαν δεξιά.

— Μήπως εἶδες κανένα ὑποπτο πρόσωπο; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀπ' ἐδῶ! εἶπε σύραν τὸν σύντροφόν του διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ, ἦν διήλθον ἐν μέσῳ τῶν ἀμαζῶν.

Εὐρέθησαν πρὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ καφενεῖου. Ὁ Λαυρέντιος εἰσήλθε καὶ ἐζήτησεν ἰδιαίτερον δωμάτιον πρὶν ἢ ὁ Λουβέν, ὅστις ἤρχετο ὀπισθεν αὐτοῦ, τῷ ἀπευθύνη νέαν ἐρώτησιν. Ἄμα ἔμειναν μόνοι:

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Σημαίνουν ὅτι πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιέ εἶδα ὀπισθὲν μὰς ἓνα κλητῆρα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μετ' ἀδήγησαν ἐκ Βιλαίν εἰς Παρισίους...

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβασιότατος.

— Καὶ μὰς ἀκολουθοῦσε;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ἤρχετο ὀπισθὲν μὰς.

— Καὶ τὸν ξαναεἶδες εἰς τὸ βουλευτάρτον;

— Νομίζω ὅτι τὸν εἶδα. Ὅπως δὴ ποτε ἔκρινα φρόνιμον νὰ διέλθωμεν τὴν ὁδόν, καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν μὰς εἶδε ποῦ ἤλθαμεν ἐδῶ.

Ὁ Λουβέν ἐσκέφθη πάντα ταῦτα καὶ συνεπέρανεν ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἀδίκως ἐφοβήθη.

Ὁ Λαυρέντιος προσεποιήθη ὅτι ἐπίσθη περὶ τῆς ἀπάτης του. Οὐχ' ἤττον ἔκρινεν εὐλογον νὰ μὴ ἐξέλθωσιν ἀμέσως τοῦ καφενεῖου.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Λουβέν, ἄς περιμείνωμε λιγάκι: διὰ νὰ περάσωμε μάλιστα τὴν ὥρα, ἄς φάγωμε κατι τι. Τί λέγεις;

Παρήγγειλαν καὶ τοῖς ἔφεραν νὰ φάγωσιν. Ἐν τούτοις, ἄμα ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης, ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησε δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου.

— Βλέπεις τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Τίποτε: δυνάμεθα νὰ φύγωμεν.

Ἐν τούτοις, ἐσκέφθησαν ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἔπρεπε νὰ συλληφθῶσιν ἀμφότεροι καὶ συνεφώνησαν νὰ ἐξέλθωσι κεχωρισμένως καὶ νὰ συναντηθῶσι περαιτέρω εἰς τὸ βουλευτάρτον.

Ὁ Λουβέν ἐξῆλθε πρῶτος, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος ἐβράδυνεν ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ πληρώσῃ τὸ πρόγευμα.

Ὁ Λουβέν οὐδόλως ἀνησύχησε: διήλθεν ἡσυχῶς τὸ βουλευτάρτον καὶ φθὰς ἐπὶ τοῦ ἔναντι πεζοδρομίου, ἐστράφη ἵνα ἴδῃ τὸν Λαυρέντιον ἐξερχόμενον, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἀστερευθῇ βραδύτερον διὰ τὸν ἀνυπόστατον αὐτοῦ πανικόν.

Ἄλλὰ μόλις ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τῆς θύρας τοῦ καφενεῖου, δύο ρωμαλέοι κλητῆρες, πολιτικὴν ἐνδεδυμένοι ἐνδυμασίαν, ὤρμησαν ἐπ' αὐτοῦ καί, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὴν ἀντίστασίν του, τὸν ἔρριψαν χαμαί.

Ὁ Λουβέν εἶδε τὸ πλῆθος συναθροισμένον καὶ ἐπτοημένος ἐπλησίασε μετὰ δειλίας.

Ὁ Λαυρέντιος, ἀσφαλῶς κρατούμενος, διεμαρτύρητο διὰ τὴν ἀφύοτητά του, κραυγάζων ὅτι ἦτο θῦμα πλάνης: τὸ πλῆθος ἤρχετο ψιθυρίζον, ἀλλ' αἱ λέξεις κλέπτῃς καὶ φορεῦς, ἄς προέφερον οἱ κλητῆρες, ἠνάγκασαν τοὺς περιέργους ν' ἀπομακρυνθῶσιν. Εἰσήγαγον εἶτα τὸν Λαυρέντιον ἐν τινὶ ἀμάξῃ διὰ τῆς βίας.

— Εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας! ἀνέκραξεν εἰς τῶν κλητῆρων τῷ ἀμαξηλάτῃ.

Μόλις ἡ ἀμαξα εἶχεν ἐκκινήσει, ὅτε εἰς τῶν κλητῆρων, ὅστις ἦτο αὐτὸς ὁ Τορέν, ἔκυψε μειδιῶν πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Σὰς συγχαίρω, κύριε Δαλισιέ, μετὰ πολλὴν φυσικότητα καὶ χάριν προσεποιήθητε ὅτι συλλαμβάνεσθε.

— Ἐχω πείραν τοῦ πράγματος, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Καὶ ὁ Λουβέν; ἠρώτησεν τί ἀπέγεινεν;

— Ὁ κύριος Μοῦλ θὰ φροντίσῃ δι' αὐτόν: θὰ συνελήφθῃ ἤδη καὶ αὐτός.

Καὶ ὄντως, ὁ Λουβέν, φοβούμενος δι' ἐαυτόν, ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅτε ἠσθάνθη χεῖρα τιθεμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη ζωνῶς.

— Κύριε Μοῦλ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος.

— Ναί, εἶμαι ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής. Αἱ! τί λέγεις; δὲν σε εἶδα πρὸ πολλοῦ, ἀγαπητὲ Λουβέν.

Ὁ Λουβέν εἶχεν ἤδη ἐπαναλάβει τὴν ψυχραιμίαν του.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἐσκόπευα ὅμως αὐριο νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

— Ἀληθῶς!... Λοιπὸν δὲν θὰ δυσαρεστηθῆς νὰ ἔλθῃς ἀπόψε μαζί μου;

Ταῦτα λέγων ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής ἔθηκεν ἡρέμα τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Λουβέν.

— Ὅπως θέλετε, ἀπήντησεν οὗτος.

Ὁ Μοῦλ ἐκάλεσεν ἀμαξαν καὶ εἶπε τῷ Λουβέν ν' ἀνέλθῃ πρῶτος ἐν αὐτῇ.